

Opmerkingen bij: wet weerbaarheid defensie en veiligheid

Art. 1.3.3 Dit artikel is in strijd met de principes van onze rechtsstaat. Een oordeel van een minister moet onafhankelijk toetsbaar zijn. Misschien kan de commissie voor de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten hier als onpartijdige instantie een rol spelen .

Art. 1.8 Kan een onderneming de aanwijzing weigeren of er tegen in beroep gaan? B.v. omdat naar het oordeel van de onderneming de voorraden door haar niet beveiligbaar zijn. Dit mede in het licht van de extreme macht die aan een stille bewindvoerder wordt toegekend(art. 1.12)

Art 1.10 Hoe kan een met een dienst belaste onderneming weten of er overeenstemming is tussen Onze Minister en de Minister van Defensie? Dit moet nauwkeurig geformuleerd worden opdat de betrokken onderneming daar onherroepelijke zekerheid over kan hebben.

Art.1.12.5 Is de “aangewezen persoon” verantwoording schuldig aan een instantie, commissie of minister c.q. staatssecretaris?

Zoals het hier geformuleerd is kan “de aangewezen persoon” risicoloos schadelijke opdrachten verstrekken en laten uitvoeren. Dus draait uiteindelijk de belastingbetaler op voor de schadeclaim.

Dit soort gemakzuchtig bij voorbaat afwentelen van fouten mag niet door wetgeving gelegitimeerd worden.

Art 1.13.3 Stel een onderneming maakt militaire producten of producten van tweeërlei aard. Stel die onderneming heeft met betrekking tot dienst en/of voorraadvorming geen relatie met de overheid. Dan is er geen enkele verplichting volgens eerdere artikelen

Uit het niets zo maar een verplichting creëren zonder zakelijke noodzaak is een absoluut onwenselijke aantasting van de vrijheid van ondernemen. Zo kun je in principe elke onderneming dwingen informatie te geven.

Als dit artikel gehandhaafd blijft dan moet in de wet een artikel opgenomen worden dat de ministers de geheimhouding garanderen over de volle breedte van de betrokken ministeries. Dit moet ondersteund worden door boeteclausules .

Art 1.17.3 Zie mijn commentaar bij 1.13.3